

במדינה

(המשך מעמוד 34)

כי עדיין לא שמע תגובת הציבור המתמרמר... כשייפגש עם אליהו גולומב יאמר לו שאינו מסכים, משום שאיש זה קובע את דעתו על פי הרוח הנושבת, ואינו מגיד אמת."

כשהגיע לקטע זה, המאשים את שור בצביעות, נרתע צהור. האם אפשר לפרסט דבר כזה על אדם-שהיה, באותו עת, נשיא מדינת-ישראל? הוא הראה את קטע-היומן לבר-גוריון. הישיש קרא, חייך ושאל: "גו, מה הבעייה?"

צהור ניסה להסביר לבר-גוריון ששור הוא אחד מחברי האחרונים שנותרו בחיים, וכי לא יפה לכתוב כך על נשיא. אך בר-גוריון רק חייך והשיב: "אם כתבתי כך, אז זוהי האמת."

זיוף היסטורי. תוך כדי כך מגלה צהור זיוף היסטורי מעניין.

את ההסכם עם ז'בוטינסקי חתם בן-גוריון, כמובן, בתור מנהיג מפא"י, אולם כאשר נודע הדבר ועורר זעם ברחבי המפלגה, הטיחו החברים בפני בר-גוריון שקיימת החלטה מפורשת של מרכז הי-מיפלגה, האוסרת כל מגע עם הרביזיוניסטים. משה שרתוק (שרת), אליעזר קפלון הבריכו לבר-גוריון: "בציבור התרגשות עצומה, מחרתיים המרכז, מכניסים מועצה דחופה, הכרחי שובך באוויריון."

בר-גוריון פתר את הבעייה בפשטות. הוא מחק על ההסכם החתום את המלים "בשם מיפלגת פועלי א"י" שהופיעו ליד חתימתו, ורשם במקומן "בשם ההנהלה הציונית". מובן שהחלטת המיפלגה לא יכלה להיכב אותו כחבר ההנהלה הציונית, ובכך נפתרה הבעייה.

"תשואות הולכות וחוזרות". בן-גוריון נבחר כחבר ההנהלה, ולאחר מכן כיו"ר שלה. בעיקבות רצח ארלוזורוב, שהחזיק בתפקידים אלה, אולם ביומנו אדיר-הכמות, שבו מוקדשים באותה עת עצמה עשרות עמודים לעניינים מיפלגתיים פטוטים בפולין (שם שהה באותה עת), מוזכר רצח ארלוזורוב רק דרך אגב. מה פשר הייחס הזה-למאורע שהטביע את חותמו על דור שלם, והמעורר התרגשות עד היום?

תשובתו המעניינת של צהור: בן-גוריון ראה את עצמו כשליח ההיסטוריה היהודית. הוא לא רצה להזכיר כי הגיע לתפקידו הרם ביותר — ראש ממשלת המדינה בדרך — רק במיקרה, בגלל רצח קודמו, שהעם בחר בו לאותו תפקיד.

עם היבחרו לתפקיד רשם ביומנו את חברי ההנהלה החדשה, כשליד כל אחד החברים רשום "תשואות סואנות". רק ליד שמו שלו עצמו רשם "דויד בן-גוריון (תשואות סואנות הולכות וחוזרות)". ביגלל אותה סיבה גם לא הקדיש בן-גוריון שום מקום ביומנו לענייני מיש-פחתה, נישואיו עם פולה ולידת ילדיו. את יחסיה-אהבה שלו לנשים אחרות, לפני נישואיו, מחק כליל. בספר ישן מצא צהור גלויות-ראשישנה שנשלחה לנערה, ועל גבה כתב בן-גוריון הצעיר: "...לך, חברתי, איני יכול לשלוח (ברכת אשר) לא מלבי תצא. לכן אני כותב לך בעצם ידי חלק קטן ממה שלבי רוחש לך..." נראה שהיה חבל לבר-גוריון לזרוק גלויות זו. אך הוא הקפיד לחתוך ממנה את שם הנמנית ואת התאריך, והסתיר אותה בין דפי ספר שאינו בשימוש.

"אשתי פנינה". במילחמת-העולם הראשונה גורש בר-גוריון מהארץ (בשל מוצאו הרוסי), הגיע לארצות-הברית, התחתן עם פולה, גייס שם את החלק האמריקאי של הגדודים העבריים, וחזר עימם ארצה. המלחמה נסתיימה לפני שגדוד זה נכנס לפעולה.

ערב צאתו מאמריקה, בי-1918, כתב בן-גוריון צוואה: "לפני לכתתי עם הגדוד העברי להילחם בארץ-ישראל בעד גאולת ארצנו... רוצה ומצווה אנוכי שילדי יובא לארץ-ישראל בהקדם האפשרי ויחונך שם בבתי-הספר העבריים, ועד שהתנאים ירשו להביאו לארצנו — ילמדוהו השפה העברית לפני למדו כל שפה אחרת, ואשתי פנינה (!) תדבר את ילדה עברית, ולשם כך אני מבקש מאשתי ללמוד עברית."

צהור שכח לציין כי בנו היחיד של דויד בן-גוריון, עמוס, נולד רק כעבור שנתיים, בלונדון.

אֶפְכָן-סַל כַּל שֶׁלֶחַן

עוף צעיר, קפוא ומוכן לבישול.
 נמצא בפיקוח וטרינרי
 של משרד החקלאות.
 לתקופה קצרה בלבד
 ב-7.5 ל"י לק"ג

התוצאה לטעף הלחם

חשוב!!!

אין אף עיתון או שבועון עברי'
 אחר בישראל שאחוז כה גדול
 של קוראיו הם בעלי השכלה
 אקדמאית כמו קוראי העולם הזה

חלק נכבד מקוראים אלה
 הם הורים לילדים בגיל הלימוד
 לכן נדאי לפרסם אודעות
 "לימודים" ב"העולם הזה"